SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 16 MAART 1939

RADIO IN KABOUTERLAND

DE VREEMDE SCHATKAMER

HOE DE BEVER DE KINDEREN BELOONDE

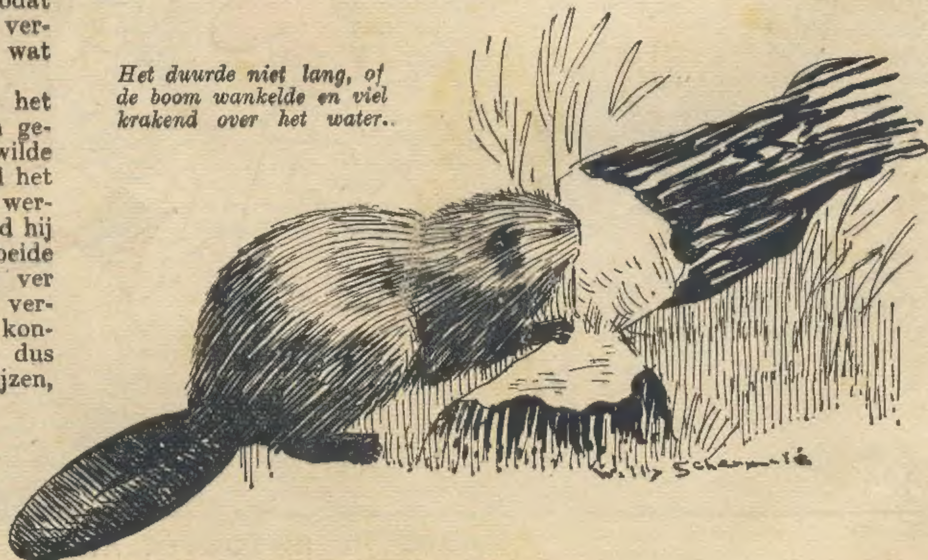
HET is al een mensenleeftijd geleden, dat het gerucht ging, dat ergens diep in de binnenlanden van Canada goud was gevonden. Velen, die tot nu toe met werken hun brood hadden verdiend, verkochten have en goed en trokken, belust op rijkdommen en een gemakkelijk leventje, naar de onherbergzame Canadese wouden en velden. Iedereen wilde zijn geluk beproeven, droomde van onmetelijke schatten, die zó maar voor het grijpen zouden liggen. Het werd een wedloop naar de wildernis, met al zijn gevaren en ontberingen. Al spoedig ondervonden al deze gelukzoekers, dat alles slechts een droom was geweest met een onprettig ontwaken. Armer nog dan ze waren heengegaan, keerden ze teleurgesteld en ontmoedigd naar de steden terug.... Slechts een enkeling was het na eindeloos zoeken en moeizame arbeid gelukt, in het slijk van een rivier wat korreltjes goud te vinden.

Hoe het gerucht van de goudvondst in de wereld kwam?

In het Canadese binnenland bewoonde vader Anderson met vrouw en kinderen een stevige blokhut. Hij was niet, zoals de velen die na hem kwamen, door gouddorst gedreven naar deze streek getrokken. Anderson was pelsjager en bovéndien had hij het stukje grond rondom zijn blokhut langzamerhand ontgonnen, zodat hij er een en ander op kon verbouwen en zodoende zelfs wat wintervoorraad maakte.

Neen, om het goud was het vader Anderson niet te doen geweest! Hij hield van de wilde natuur om hem heen en vond het een voorrecht, hard te mogen werken voor zijn brood. Wel vond hij het erg jammer, dat zijn beide kinderen, Joe en Betty, zo ver van de beschaafde wereld verwijderd, geen goede school konden bezoeken. Zo moest hij dus zijn kinderen zelf onderwijzen, ze leren lezen en schrijven en rekenen. En in de lange winteravonden vertelde hij Joe en Betty allerlei wetenswaardigheden: van New York met zijn hemelhoge huizen, van de trams, die daar door een koker onder de grond rijden en van het jachtige, haastige leven in de wereldstad. Met aandacht luisterden de kinderen naar dit alles, maar véél leuker vonden ze het toch, als vader over de wonderen der natuur begon. Veel te vlug naar hun zin, was vaders verteluurtje dan altijd om, en nooit kwamen ze uitgevraagd.

Ook Joe vond dat alles wel interessant, maar omdat hij een jongen was, had hij meer bewondering voor de vernuftige waterbouwkunde van de bever. „Zij zijn misschien de knapste bouwmeesters in de natuur," had vader onlangs nog gezegd. En sedert Joe op enkele mijlen van de blokhut in de bocht van een rivier een beverdorp had ontdekt, ging hij er iedere dag een uurtje heen, om het doen en laten van de slimme diertjes te bespieden. Eigenlijk had hij de hele opbouw van het dorp op het water meegemaakt. Toen hij op een dag op een boomtak zat in de nabijheid van de rivier, zag hij hoe een grote bever, de staart plat als een roer en met stevige zwemvliezen tussen de tenen van de achtervoeten, als een pijl door het water schoot. Snuivend en snuffelend was het verstandige dier tegen de oever opgeklommen, had de hele omtrek opgenomen, alsof het verschillende mogelijkheden berekende en was toen weer in het water verdwenen. Doodstil bleef Joe op zijn uitkijkpost zitten. En ja, hoor, een kwartiertje later keerde de bever terug met nog meerdere soortgenoten. Ze zwommen regelrecht naar de kant en begonnen daar met hun vlijmscherpe tandjes een boomstam te bewerken. Deze werd rondom doorgeknaagd, maar toch het meest naar de zijde van het water. Het duurde niet lang, of de boom wankelde en viel krakend over het water. Op hetzelfde ogenblik echter waren de bevers spoorloos verdwenen! Joe begreep daar niets van, maar thuis gekomen, vertelde vader hem, waarom de bevers zo hadden gehandeld. „De vervolgers van de bever," zei vader, „zoals de wolf, de poema en de beer, weten héél goed wat het betekent, als de slag van een vallende boom door het woud weerklinkt! Dan is vriend bever daar aan het werk en ze zullen dus trachten, dat lekkere hapje te verschalken. Doch de bever weet niet minder goed, dat het geluid van de krakende boom zijn vijanden doet toeschieten, en dus houdt hij zich na het vallen van de boom voorlopig schuil. Als alle gevaar geweken is, komt hij weer voor de dag! Ga morgen maar eens kijken, dan zul je zien, hoe ver ze al met hun werk gevorderd zijn. Die boom hebben ze

Het duurde niet lang, of de boom wankelde en viel krakend over het water..

juist zo over het water laten vallen om de stroom te breken, dus om daarachter een soort rustige binnenhaven te krijgen. Met takjes en klei en steentjes maken ze de dam goed dicht, maar ook zó, dat ze de waterstand in hun vijver kunnen regelen, want de woningen, die ze nu in de vijver gaan bouwen, moeten voor hun vervolgers niet of ten minste moeilijk bereikbaar zijn."

hierdoor niet afschrikken en toen het diertje eindelijk inzag, dat de vermeende vijand ongevaarlijk was en zelfs heerlijke boomblaadjes en -schors en nog veel meer dingen, waarvan een bever houdt, meebracht, was de tegenstand gauw gebroken. Joe kon zich er nu van overtuigen, dat zijn vermoeden juist was geweest. De bever kon door zijn wonden niet lopen en had dus ook al enkele dagen geen voedsel kunnen zoeken. Hij had al flink honger gekregen. „Ja, beste jongen," zei Joe troostend. „Ik zal er voor zorgen, dat je niet van honger omkomt, zolang je hier hulpeloos onder de boomwortel ligt." En Joe kwam zijn belofte na. Regelmatig ging hij de knager bezoeken en bracht dan de fijnste hapjes voor hem mee.

Beiden schenen het weerzien prettig te vinden. Dank zij de zorg van den jongen genazen de wonden van de bever voorspoedig en, toen Joe weer eens op bezoek kwam, was de patiënt verdwenen. Teleurgesteld zocht Joe om zich heen en ging ten slotte op z'n buik liggen, om onder de boomwortel te kijken, waaronder zijn kleine vriend zolang een schuilplaats had gevonden.... Wat hij daar zag, deed hem van verbazing opspringen. Neen, hij kon zich niet vergissen, dat waren niet de ogen van de bever, die hij zag schitteren. Dat was zuiver goud!

Zonder zich verder te bedenken, holde hij naar de blokhut terug en vertelde vader, wat hij had gezien. Vader ging direct met hem mee en verzuimde niet, schop en bijl mee te nemen. Toen de wortels en de aarde waren verwijderd, rolde er een stroom van goudklompjes op de schop!

„Een goudader!" riep vader verheugd. „Nu kunnen jullie naar de school in de stad!"

Er was zoveel goud, dat vader en Joe niet alles in hun zakken konden bergen en nog eens moesten terugkomen. En terwijl zij daar bezig waren, sprong een jonge bever boven het water uit en snoof, alsof hij zeggen wilde: „Dat is nu de beloning voor mijn verpleging, toen ik gewond was!"

Regelmatig ging hij de knager bezoeken en bracht dan de fijnste hapjes voor hem mee.

Toen Joe de andere dag weer eens een kijkje ging nemen, was alles precies gebeurd, zoals vader had verteld. IJverig waren de kleine bouwers weer aan de slag gegaan. Alle takjes en twijgjes waren van de boom geknaagd en dienden nu als bouwmateriaal. En terwijl Joe op veilige afstand stilletjes al die werkzaamheden gadesloeg, ontdekte hij nog iets anders! Niet ver van de plaats waar hij stond lag half onder een boomwortel verscholen een jonge bever. Joe zag dadelijk, dat hij aan beide voorpootjes gewond was en niet kon lopen.

„Bij het omvallen van de boom misschien een zware tak op z'n pootjes gekregen," dacht Joe. Hij wilde het gewonde dier naderen. Dit scheen echter een nieuwen vijand in hem te zien en het begon bij de nadering van Joe dan ook heftig te sissen en te blazen en liet z'n tanden zien. Maar Joe liet zich

Vader en moeder Anderson bleven in de blokhut wonen, waaraan ze zo waren gehecht, maar Betty en Joe gingen nu naar de school in de stad. En ze werden daar de knapste leerlingen van de hele klas.

Maar ook toen ze al heel groot en oud waren geworden, hebben ze nog vaak aan die kleine gewonde bever moeten denken!

WILLY SCHERMELÉ

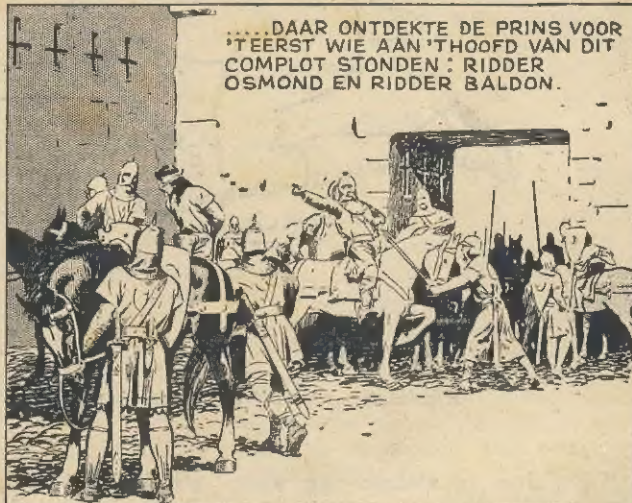
PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

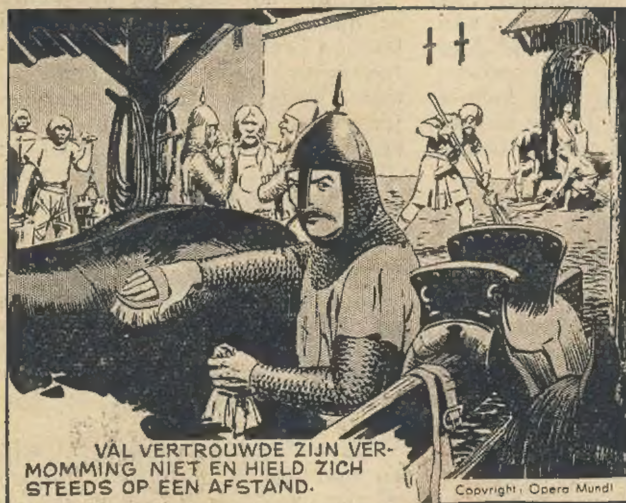

HIJ ZON ECHTER OP EEN MIDDEL OM DOOR TE KUNNEN DRINGEN TOT DAT GEDEELTE WAAR RIDDER GAWAIN GEVANGEN WERD GEHOUDEN. HIJ VERBORG ZICH OP EEN HOOIZOLDER EN WACHTTE OP HET INVALLEN DER DUISTERNIS

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

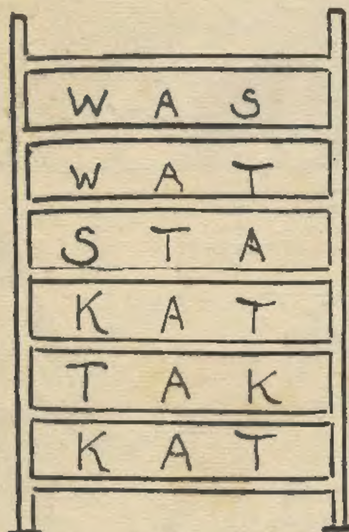

BONT ALLERLEI

WIE WEET HET ?

Hier zijn zes woordjes, die allemaal gevormd zijn uit de vijf letters van een bepaald woord. Die vijf letters zijn verschillend. Jullie vinden ze hier gemakkelijk in terug, maar kunnen jullie dan ook het oorspronkelijke woordje weer samenstellen? Het betekent een dwaas of ook wel een drankje, waarop jullie natuurlijk allemaal dol zijn.

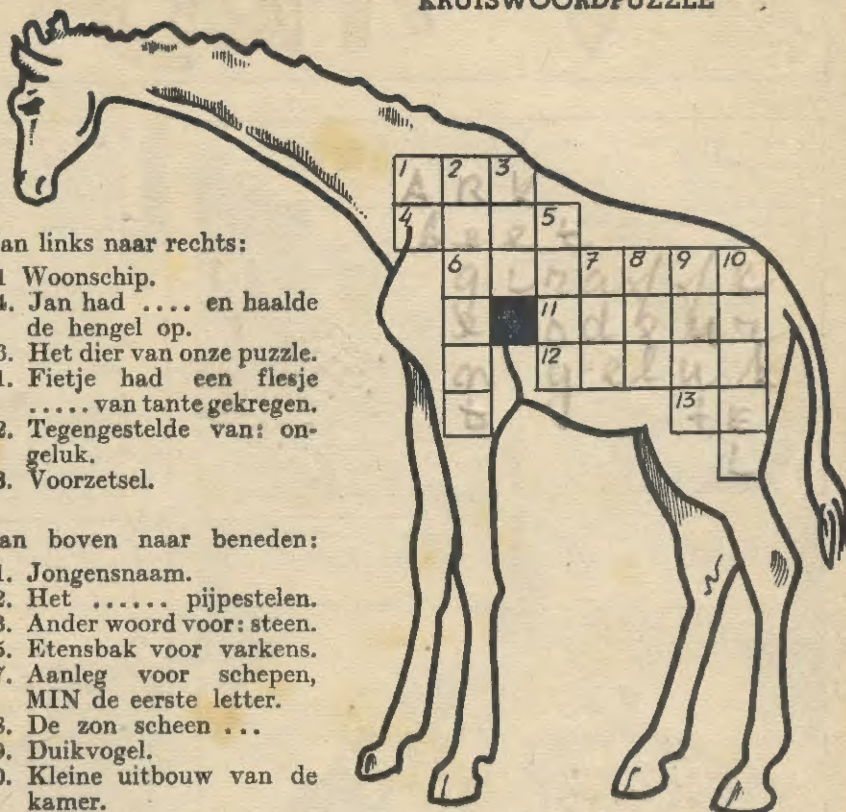

WAAR ZIJN DE HAASJES ?

Manus was in zijn nopjes omdat zijn baas zo'n succes had gehad op de hazenjacht. Vier zware knapen van hazen, dacht Manus. Het kan er mee door! Hoe verwonderd echter was hij echter toen hij plots de stem hoorde van zijn baas, die hem toeriep: „Hé, Manus, we hadden toch vier hazen! Nu draag jij er maar twee meer. Wáár zijn die twee andere gebleven?" Manus schrok zich 'n aap! Er waren inderdaad twee hazen weg. Weten jullie wáár ze gebleven zijn?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Woonschip.
4. Jan had .... en haalde de hengel op.
6. Het dier van onze puzzle.
11. Fietje had een flesje ..... van tante gekregen.
12. Tegengestelde van: ongeluk.
13. Voorzetsel.

Van boven naar beneden:

1. Jongensnaam.
2. Het ...... pijpestelen.
3. Ander woord voor: steen.
5. Etensbak voor varkens.
7. Aanleg voor schepen, MIN de eerste letter.
8. De zon scheen ...
9. Duikvogel.
10. Kleine uitbouw van de kamer.

SPREEKWOORDENREBUS 28

Hoe luidt dit spreekwoord, waarin er sprake is van muren en . . . .

Oplossingen vorig nummer

LETTERRAADSEL

Van links naar rechts:
1. Kapper. 2. Indien. 3. Kajuit. 4. Klepel. 5. Erwten. 6. Rimpel. Gezamenlijke beginletters: Kikker.

STEDENPUZZLE

Rome — Parijs — Berlijn — Oslo — Londen

SPREEKWOORDENREBUS 27

Door de mand vallen.

MATROZEN EN GEVANGENEN

WIE BEN IK?

Vaan. Haan. Maan. Baan. Laan.

CIRKELRAADSEL

1	2	3	4	5	6	7	8
K	K	K	K	K	K	K	K
E	U	R	O	L	O	A	W
R	R	U	E	O	L	L	I
K	K	K	K	K	K	K	K

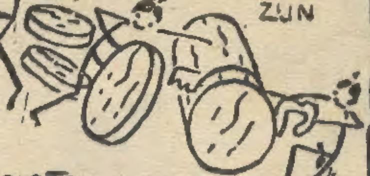
ONS·KNUTSELCLUBJE· WIG EN WAM HELPEN JULLIE

JE KUNT MET LUCIFERSDOOSJES AARDIGE WAGENTJES MAKEN. HIER VOLGT 'N MODEL

DANSENDE TEDDY-BEERTJES

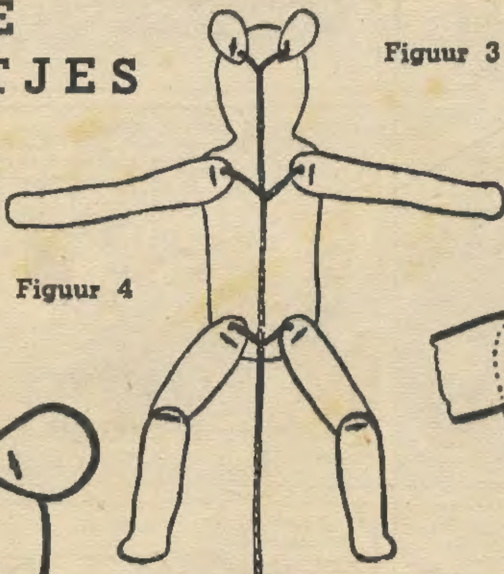
Het is heel gemakkelijk om voor kleine zus of broer zo'n echt leuk dansend beertje te maken. Je neemt gewoon een stevig stuk karton (wie over 'n figuurzaag beschikt, kan het ook doen van heel dun triplex of hout van 'n sigarenkistje). Hoofd en romp snij je uit één stuk en daarnaast nog acht langwerpige kleinere stukken, namelijk twee voor de oortjes (zie no. 4); twee voor de armen en vier voor beentjes en voeten. Het karton kleur je gewoon bruin of geel, met kleurkrijt of waterverf. Hoe je nu de verschillende deeltjes moet bevestigen, kun je zien op afbeelding 2 en 3 en ook hoe je de trektouwtjes moet bevestigen om de acht losse deeltjes van Teddy gemakkelijk te kunnen bewegen. In de bovenkant van het hoofd maak je nog 'n gaatje, waarin je 'n touwtje bevestigt, waarmee je 't beertje kunt vasthouden. Of je kunt een dun plat latje tegen de achterkant lijmen, zodat je 't beertje onder het trekken kunt vasthouden.

Figuur 1

Figuur 2

Figuur 4

Figuur 3

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN CLUB WORDT BARBIER!

51.

